

Agost 2019

«Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor» (Lc 12, 34)

El «cor» es refereix al més íntim que tenim, el més amagat i vital; el «tresor» és el que té més valor, el que ens dona seguretat per l'avui i pel futur. El «cor» és també on resideixen els nostres valors, és l'arrel de les nostres opcions concretes, el lloc secret en el qual decidim el sentit de la vida: què posem realment en primer lloc?

Quin és el nostre «tresor», pel qual som capaços d'oblidar-nos de tota la resta?

En la societat consumista de matriu occidental, tot ens empeny a acumular béns materials, a concentrar-nos en les nostres necessitats i desinteressar-nos de les necessitats dels altres en nom del benestar i de l'eficiència individual. I no obstant això, ja l'evangelista Lluc, en un entorn cultural molt diferent, cita aquestes paraules de Jesús com una ensenyança decisiva i universal, per a homes i dones de qualsevol temps i latitud.

«Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor»

L'Evangeli de Lluc subratlla amb força la necessitat de fer una opció radical, definitiva i pròpia de qui és deixeble de Jesús: Déu Pare és el veritable Bé, qui ha d'ocupar tot el cor del cristià, a exemple del mateix Jesús. Aquesta opció exclusiva comporta abandonar-se amb confiança al seu Amor i així poder ser «rics» de veritat perquè som fills de Déu i hereus del seu Regne.

És una qüestió de llibertat: no deixar-nos posseir pels béns materials, sinó ser més aviat nosaltres els seus amos; de fet, la riquesa material pot ocupar el «cor» i generar una creixent ànsia de posseir més, una autèntica dependència. I al contrari, l'almoïna a la qual se'ns exhorta en aquest passatge de l'Evangeli (cf. Lc 12, 33) és una qüestió de justícia, està dictada per la misericòrdia, que alleugera el «cor» i obre a la igualtat fraterna.

Cada cristià personalment i tota la comunitat dels creients poden experimentar la veritable llibertat compartint béns materials i espirituals amb els qui més els necessiten: aquest és l'estil de vida cristià que testimonia la veritable confiança en el Pare i posa fonaments sòlids per a la civilització de l'amor.

«Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor»

És aclaridor el que suggereix Chiara Lubich per alliberar-nos de l'esclavatge del tenir: «¿Per què insisteix tant Jesús en què ens desprenguem dels béns, fins convertir-lo en una condició

indispensable per poder seguir-lo? Perquè la primera riquesa de la nostra existència, el veritable tresor, és Ell! [...] Ell ens vol lliures, amb l'ànima neta de qualsevol afecció i de qualsevol preocupació, per així poder estimar de veritat amb tot el cor, la ment i les forces. [...] Ens demana que renunciem a les possessions perquè vol que ens obrim als altres [...]. La manera més senzilla de “renunciar” és “donar”.

Donar a Déu estimant-lo. [...] I per demostrar-li aquest amor, estimem els nostres germans i germanes, disposats a jugar-nos-ho tot per ells. Encara que ens pugui semblar que no, tenim moltes riqueses per posar en comú: tenim afecte al cor per donar, cordialitat per exterioritzar, alegria que comunicar; tenim temps per posar a disposició, oracions, riqueses interiors; de vegades tenim coses, llibres, roba, vehicles, diners [...]. Cal donar sense raonar massa: “És que em pot fer falta en una o altra ocasió [...]”. Tot pot ser útil, però mentrestant, si fem cas a aquests pensaments, s'infilten al cor moltes afeccions i es creen cada vegada noves exigències.

No, procurem tenir només el que necessitem. Estiguem atents a no perdre Jesús per guardar uns diners o alguna altra cosa de la qual puguem prescindir»[\[1\]](#).

Expliquen la Marisa i l'Agostino, casats des de fa 34 anys: «Després de vuit anys de matrimoni tot anava vent en popa: la casa i la feina eren just com desitjàvem; i aleshores ens van proposar traslladar-nos d'Itàlia a un país d'Amèrica Llatina per a sostenir a una jove comunitat cristiana. Entre les mil veus d'ansietat, d'incògnita pel futur, de persones que ens deien que estàvem bojós, tots dos vam sentir una veu en particular que ens donava una gran pau, la de Jesús que ens proposava: "Vine i segueix-me". I ho vam fer. Ens vam trobar en un entorn completament diferent de l'habitual. Ens faltaven moltes coses, però sentíem que a canvi teníem altres, com la riquesa de la relació amb moltes persones. I va ser molt fort com vam experimentar la Providència: una nit havíem organitzat una petita festa i cada família portava una cosa típica per al sopar. Nosaltres acabàvem de tornar d'un viatge a Itàlia amb un bon tros de formatge parmesà. Indecisos entre el desig de compartir una part amb les altres famílies i el pensar que en poc temps ens en quedaríem sense, vam recordar la frase de Jesús: “Doneu i se us donarà...” (Lc 6, 38). Ens vam mirar i ens vam dir: hem deixat la pàtria, la feina, la família, i ara ens aferrem a un tros de formatge. Vam tallar-ne una part i la vam portar. Als dos dies truquen al timbre: era un turista que no coneixíem, amic d'uns amics nostres, que ens portava un paquet de part seva. El vam obrir, i era un tros gran de parmesà. La promesa de Jesús: “us abocaran a la falda una bona mesura atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar” és certa».

Letizia Magri

[\[1\]](#) C. LUBICH, «Palabra de vida, septiembre de 2004», en Ciudad Nueva n. 412 (8-9/2004) p. 23.